

debatt

110086

Jødisk reaksjon

Hans Fredrik Dahl vil ha det til at jeg har lest påstanden om en jødisk verdenskonspirasjon inn i hans artikkel om det angivelige hardere klimaet som nå hersker i holocaust-debatten. Det riktige er at jeg har hevet en dulgt antydning ut av den.

Det er Dahl selv som setter jødiske protester mot David Irvings Goebbels-biografi i sammenheng med oppstyret rundt Daniel

nazisme

Rolf Hobson er tilknyttet Institutt for svarsstudier. Tidligere innlegg: 25.6., 1.7. og 17.7.

Jonah Goldhagens bok om «Hitlers villige bødler». Videre knytter han begrepene «etnisk hat» og «ideologi, smalsporhet, etnosentrisme» sammen med «det nye lys Goldhagen plutselig har tent» for «ideologen» (!) Elie Wiesel og historikeren Simon Schama.

■ ■ Det er denne kreative sammenkoplingen av ubeslektede saker, Dahls egne svært ladede beskrivelser og hans underlige personutvalg som åpner for den dulgte antydningen om jødisk mediemakt i holocaust-debatten.

Verken Wiesel eller Schama er eksperter på moderne tysk historie. Det er derimot Gordon Craig og Volker Berghahn, som begge har gått god for noen av Goldhagens påstander. (Raoul Hilberg har kritisert dem.) Under en paneldebatt i Washington nylig ble Goldhagen utsatt for kraftig kritikk fra Yehuda Bauer, en israelsk historiker tilknyttet Holocaust-museet. De siste meldingene fra USA tyder på at han nå er i ferd med å ro et godt stykke vekk fra sin egen bok. Hvor blir det her av den smalsporrede etnosentrismen som angivelig inspirerer Goldhagen og har sikret ham så bred omtale?

■ ■ Det ville jammen vært merkelig om ikke jødiske grupper hadde protestert mot at Irvings bok skulle lanseres på bred front. Alt han har skrevet de siste årene er en hån mot millioner av ofre. Han hevder at holocaust er et alliert propagandapåfunn, og at gasskamrene i Auschwitz ikke kunne fungert rent teknisk. Han har kalt Hitler «den beste vennen jødene hadde i Tyskland», og mener at Anne Franks dagbok er en forfalskning.

■ ■ Dahl nevner ikke de svært tungtveiente innvendingene mot Irvings kvalifikasjoner som historiker med ett ord. Til gjengjeld innestår han personlig for Irvings «tvers igjennom faglige monografi». Han reiser dermed selv spørsmålet om sin egen faglige vurderingsevne og journalistiske redelighet.

Bare i løpet av det siste året er det utgitt et knippe av virkelig gode bøker som har utvidet vår forståelse av de drivkreftene som førte fram til folkemordet. Jeg har ikke lagt merke til at Dahl har fortalt oss noe om arbeidene til Götz Aly, Michael Burleigh, Christopher Browning eller Ulrich Herbert. Vi snakker her om svært gode historikere som har gjennomført en imponerende forskning. De benekter ikke at holocaust fant sted. Ei heller drives de av «etnisk hat» mot det tyske folk.

■ ■ Hvor passer de inn i det bildet Dahl forsøker å skape av det tiltakende konfliktnivået innen forskningen? Dårlige bøker og artikler skaper debatt, og det viser seg raskt at deres påstander ikke holder mål. De gode bøkene har utvidet vår viten om et av de viktigste historiske temaene som finnes.

Sett på bakgrunn av det som faktisk skjer innen holocaust-forskningen, kan jeg bare gjenta at Dahls beskrivelse av Irving som «den fremste kildekritiker innen nazismens historie i dag» er sludder og vrøvl.

■ ■ Den norske dagspressen har ikke spalteplass nok til å kunne føre denne debatten til ende. Men det finnes en enkel måte å teste holdbarheten i min kritikk på. David Irving trenger all den professorstøtten han kan få. Dahl kunne for en gangs skyld føre et faglig begrunnet forsvar for ham i et av de tyngre internasjonale tidsskriftene. Så kan vi se om hans analyse holder mål når den presenteres for de virkelige ekspertene på feltet.

For det er vel ikke slik at Dahl lanserer påstander i Dagbladet som han aldri ville satt på trykk i Die Zeit eller Journal of Contemporary History?

Rolf Hobson